

RÄDDA GRISARNA

En bit bort på stranden hade några vildsvin smugit sig fram. De hade hört dunsen när flotten körde upp på stenen och nu blev de nyfikna.

– Hallå på flotten. Vad är det som händer? ropade galten. Det var tydligen han som bestämde i flocken.

Han hette Orne men kallades för Arne. Han hade stora vassa betar i munnen och såg riktigt farlig ut. Varken han eller de andra vildsvinen hade någon mjuk päls. Nej, de hade i stället sträv, gråsvart borst som täckte nästan hela kroppen.

– Jo, vi har gått på grund, sa Bäverfantomen. Men det ska snart vara avklarat.

Så sa han åt alla i besättningen att ställa sig längst bak på flotten. Då började flotten luta och utan minsta problem gled den av sitt grund.

– Så där. Då var det avklarat, sa Bäverfantomen.

Vildsvinen tittade med stora ögon och Arne blev mycket imponerad.

– Det där gjorde ni bra, sa han och fnös till.

– Tja, vi är ganska duktiga om jag får säga det själv. Tillsammans klarar vi av det mesta. Jag är kapten här på flotten och bra på att simma och gnaga. Albert är vår tolk när vi ska tala med människor. Dessutom kan han klättra. Canis och Rappa är bland annat bra på att hitta doftspår. Meles, vår blygsamma grävling, är mycket duktig på att snickra. Så har vi slutligen Timidus, vår fantastiska hare som är bra på att ... att ... att.

Bäverfantomen visste inte vad han skulle säga. Vad var Timidus bra på? Var han bra på något över huvud taget?

– Han är bra på att höra, avbröt Albert. Hans stora öron kan höra ljud på flera kilometers håll.

Alla kände sig väldigt nöjda med sig själva och tillsammans var de faktiskt starka.

– Har ni ingen som är bra på att gräva då? frågade Arne.

I stort sett alla började övertyga Arne om att de var duktiga på att gräva.

– Bra, sa Arne. Vi har nämligen ett litet projekt som ni kanske kan hjälpa till med.

Så slängde Bäverfantomen över ett rep till vildsvinen som drog in flotten till land. Där förtöjde de den vid ett träd och så satte sig alla i en ring runt Arne som började berätta.

– Ni kan inte ana hur tacksamma vi är att ni kommit för att hjälpa oss. Det är

nämligen så att vi har några släktingar som blivit tillfångatagna. De har varit fängslade i evigheter och det värsta är, att de alla går mot en säker och allt för tidig död.

Alla från flotten hade svårt att tro sina öron. Kunde något verkligen vara så förfärligt?

– Ja, som ni kanske förstår talar jag om grisarna. De hålls instängda för det mesta och när det börjar närma sig jul blir de oroliga. Ni förstår säkert varför – julskinka till exempel.

Nu började Arne berätta om deras plan på att befria grisarna. De skulle gräva sig in till stian där alla grisar satt inlåsta. Vildsvin är bra på att böka i jorden men de har svårt för att gräva. Därför var det fantastiskt att få hjälp av ett gäng grävglada seglare.

Grisarna gick inte att få kontakt med eftersom de satt inne i stian, förklarade Arne.

– Gården där grisarna bor ligger en bit bort här genom skogen. Följ mig så ska jag visa vägen, sa han och lunkade iväg med de andra i släptåg.

Detta tyckte Meles var en riktigt bra utmaning. Han var ju så bra på att gräva. För två år sedan hade han deltagit i en tävling. Det var under grävlingarnas festival som han ställde upp i ”två meter tunnel”. Denna tävling vann han och nu skulle han återigen få visa hur duktig han var på att gräva.

Sent på kvällen kom de fram till gården som bestod av ett stort, långt hus. I den ena delen bodde bonden och i den andra bodde grisarna.

Arne sa till alla att vara riktigt tysta. Timidus fick i uppdrag att hålla vakt. Hans långa och stora öron skulle säkert höra om någon närmade sig.

De skulle ta sig in i stian från baksidan av huset. Nu var det så pass mörkt att de fick treva sig fram.

– Här tror jag att det är, sa Arne. Vem vill börja gräva?

Meles anmälde sig direkt.

– Jag kan ta första passet, sa han och satte igång att gräva så det sprutade jord och stenar. Det här var lite hårdare än att gräva ”två meter tunnel”.

Efter ett tag kom han upp ur hålet och andades tungt.

– Det är mycket sten. Vem kan ta över?

Rappa anmälde sig genast. Han grävde också bra, men självklart inte lika effektivt som Meles. Sedan var det Canis tur. Det tog inte lång stund förrän han kom tillbaka.

– Jag tror vi är framme, sa han. Jag stack in nosen men jag tyckte det luktade

människa.

Arne tittade sig oroligt omkring. Hade de grävt på fel ställe? Han sa till de andra att flytta på sig för han ville själv kontrollera var någonstans i huset de hade kommit upp.

Nu var Arne väldigt stor och det var nätt och jämnt han kunde tränga sig in i tunneln. När bara rumpan stack ut sa han till de andra att skjuta på. Till och med Timidus fick komma och hjälpa till. Men det var tvärstopp. Nu kom han varken in eller ut. Han satt fast.

Eftersom hans stora kropp täppte igen hålet var det också mycket svårt att höra vad han sa. Men utanför tyckte man att han sa ”skjut på”. Alla tog i med gemensamma krafter och helt plötsligt släppte det. Han for upp genom golvet, in i huset. Problemet var bara att det inte var in till grisarna de hade grävt sig. Nej, Arne kom in till bonden.

Bonden hade vaknat av allt grävande och tänt en lampa. Nu blev han fruktansvärt rädd när han såg hur golvet lyfte sig och upp ur ett hål for ett skrikande monster med betar. Hade självaste djävulen kommit från underjorden för att ta honom?

Han for upp ur sängen och slängde sig rakt ut genom dörren som gick i tusen bitar. Han skrek som en stucken gris allt medan han sprang in i skogen och bad om förlåtelse för alla synder och dumheter han gjort.

Arne skakade av sig den värsta jorden och så ropade han ner i hålet.

– Ni kan komma nu.

En efter en kröp de genom tunneln och in i bondens rum.

– Vad fint grisarna bor, sa Timidus som

kom sist. Men var håller de hus?

Arne fick förklara att detta inte var grisarnas stia utan bondens sovrum.

Från sovrummet ledde en dörr in till grisarna. Där inne hade man hört allt oväsen och blev väldigt förvånade när vildsvinen och alla andra djur klev in i stian.

– Vi har kommit för att rädda er. Nu ska ni bli fria, sa Arne.

Grisarna grymtade och mumlade till varandra. De förstod inte riktigt vad det här handlade om.

– Fattar ni inte? Ni ska bli fria, få vara ute och göra vad ni vill, gå vart ni vill, förklarade Arne.

– Det låter helt underbart, sa So-Ellen som var mamma till sex små griskulingar. Men jag förstår inte hur det ska bli i vinter? Det är vårt ständiga problem.

Detta hade Arne lite svårt att förstå.

– Vi är ju alltid ute på vintern. Det kan väl ni också vara. Visst kan det vara lite kallt men det är det värt. Friheten är större!

So-Ellen förklarade att grisar inte klarar kylan på vintern. De skulle frysa ihjäl. Men visst vore det underbart att ströva fritt omkring på sommaren och böka där helst man ville. Det höll alla grisar med om.

Arne vände sig om till de andra och ryckte på axlarna.

– Ja, vi gjorde i alla fall ett försök, sa han uppgivet.

Men då kom Albert på en strålande idé.

– Ni kan ju ta semester, sa han och tittade på grisarna som inte fattade någonting.

Semester var något de aldrig hade hört talas om. Grisar som tar semester?

– Ja, ni är borta under sommaren och så kommer ni tillbaka ”efter” jul, tillade Albert och såg väldigt belåten ut.

– Det låter som ett bra förslag. Visserligen är det kallt runt jul men det som oroar oss mest är vad bonden kommer göra. Tänk om han flyttar härifrån. Då har vi ingenstans att ta vägen efter jul när det blir riktigt kallt.

Nu var det dags för Albert och hans vänner att tänka till igen. De samlades i en ring och talade tyst om problemet. När de var klara vände sig Arne om och förklarade vad de kommit fram till.

– Vi har en lösning på det hela, sa han. Vi skriver helt enkelt ett meddelande som vi sätter upp på dörren till stian.

Albert fick i uppdrag att skriva. Så här stod det:

Hej kära bonden!

Vi är på semester och kommer tillbaka efter jul.

Var inte orolig och ta själv semester.

Bästa hälsningar,

Grisarna i stian.

Så satte de upp meddelandet på dörren och begav sig av mot friheten i den mörka sommarnatten. Alla samlades nere vid flotten där grisarna fick sova under bar himmel för första gången i sina liv.